

มรดกกรรม

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ถาม-ตอบ ปัญหารธรรม วันที่ ๒๖ เมษายน ๒๕๕๘

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ถาม : เรื่อง “มีปัญหาในการศึกษาธรรมเป็นอย่างมากครับ”

ตลอดช่วงครึ่งปีมานี้มีปัญหาอย่างมากในการศึกษาธรรมครับ และกลัวบาป
 มากๆ ครับ คือเวลาอ่านหนังสือนี้ถึงพระรัตนตรัย แล้วจะมีคำหยาบขึ้นมาโดยไม่ได้
 ตั้งใจต่อท้าย ไม่รู้ว่าจะแก้อย่างไร เช่น อ่านไปเจอตัวหนังสือคำว่า “พระพุทธเจ้า”
 หลังจากนั้นจิตจะต่อคำหยาบขึ้นมาเองโดยอัตโนมัติ ช่วงแรกๆ ก็ตกใจว่าทำไมเกิดขึ้น
 ไม่รู้ว่าจะต้องแก้อย่างไร ทรมานมาก ทุกวันนี้เวลาจะมีอาการแบบนี้เกิดขึ้น ผมก็รีบ
 กำหนดที่ลมขึ้นมา หรือบางครั้งก็รีบคิดคำต่อท้ายขึ้นมาลบ เช่น คำว่า (พระพุทธเจ้า)
 ทรงพระคุณที่สุดที่จะประมาท ตัดคำหยาบที่จะออกมาต่อท้ายเอง แต่บางครั้งมันก็ไม่
 หัน พอไม่หันที่ไรก็รีบมาขอขมาตามหลังตลอดทุกครั้ง เศร้าใจและทุกข์มากๆ ครับ

ปล. ทุกวันนี้ยังยึดพระรัตนตรัยเป็นที่พึ่ง และตั้งใจถือศีล ๕ มาได้ ๒ ปีแล้วครับ
 แต่ศีลก็คงจะไม่บริบูรณ์ครับ ขอเมตตาท่านอาจารย์ด้วยครับผม

ตอบ : นี่คำถามเนาะ คำถามแบบนี้มันเกิดขึ้น เวลาเกิดขึ้น เวลาโยมที่เป็นแล้ว
 เวลาเราหาที่พึ่ง มันเหมือนกับพระ พระเราเวลาเป็นอาบัติใช่ไหม เวลาจะอุโบสถ เราจะ
 ปลงอาบัติกันก่อน ไปประจันตนเองไง **สาธุ สุกฺโก** คือข้าพเจ้าจะไม่ทำอย่างนี้อีกแล้ว
 ข้าพเจ้าผิดพลาดไปเพราะข้าพเจ้าเป็นคนประมาท ข้าพเจ้าผิดพลาดไปเพราะข้าพเจ้า
 ขาดสติ ข้าพเจ้าผิดพลาดไปแล้ว ข้าพเจ้าจะไม่ทำอีก นี่เวลาพระเขาปลงอาบัติ เขาปลง
 อาบัติอย่างนี้

ที่นี้มาที่โยม โยมเวลามันเกิดอย่างนี้มันเกิดจากจิตได้สำนึก มันควบคุมยาก พอ
 มันควบคุมยาก สิ่งที่ยังเกิดขึ้นมาแล้วทุกคนก็เสียใจ ทุกคนก็เศร้าเป็นธรรมดา

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกใจ สิ่งใดก็แล้วแต่ที่เราทำแล้วสิ่งนั้นไม่ดี เราชะลึกได้ที่หลัง เราเสียใจทุกทีแหละ ทำสิ่งใดไปแล้วน้ำตารวงน้ำตาไหล มันไม่ดีเลย แต่ทำไมเวลาจะทำมันทนไม่ได้ละ เวลาทำ นี่พูดถึงเรื่องกิเลสไง เวลาทำเราขาดสติ เราทำไป สุดท้ายเราก็มาคิดได้ว่าไม่ควรทำๆ เลย แต่ก็ทำไปแล้ว เพราะอะไร เพราะขาดการฝึกฝน ขาดการประพฤติปฏิบัติ ขาดการควบคุมดูแลจิตใจของเรา

เวลาจิตใจเรามีศรัทธาความเชื่อมั่นก็มันคงดีแหละ แต่เวลาจิตใจของเราพอกิเลสมันครอบงำมันก็เป็นไป นี่พูดถึงปัจจุบันนะ

แต่เวลาของโยม กรณีอย่างนี้มันเกิด มันมี เราพูดบ่อยครั้งมาก ปัญหานี้ตอบมาเยอะมาก ตอบมาเยอะมากเพราะอะไร ผลของเวียนว่ายตายเกิด พันธุกรรมของจิตๆ เวลาคนที่เห็นพระมาถามก็เยอะ คนที่เป็นพระ เวลาเป็นพระเขามาถาม แล้วเขาแปลกใจด้วย พระเขาแปลกใจนะ เพราะเขาบวชเป็นพระนี่เขาศรัทธามาก เขาตั้งใจบวชมาก แล้วอยากจะพ้นทุกข์ด้วย ใหม่ๆ มันก็ยังไม่ทำอะไรไป พอภาวนาไปๆ เรื่องนี้มันจะปะทุขึ้นมา บอกว่ามันเป็นความทุกข์มาก ที่แรกขึ้นมามันก็ตกใจนะ ตะลึงเลย มันเกิดมาได้ยังไง พอระลึกถึงพระพุทธเจ้า ระลึกถึงอะไรปั๊บ มันจะมีคำหยาบคายออกมาตลอดเลย แล้วเขาก็มาหาเรา

เวลาเขาพูดกับเรา เขาสารภาพนะ “หลงพ่อ ผมศรัทธามากนะ ผมบวชเพื่อหวังพ้นทุกข์นะ” ที่เราพูดนี้เป็นวิทยาศาสตร์ไง วิทยาศาสตร์ก็เราคนปกติใช้ใหม่ แล้วเราก็สะอาดบริสุทธิ์มา เพราะเราเกิดมาจากพ่อจากแม่ เราไม่เคยทำอะไรผิดเลย แล้วเรามีศรัทธามาก เรามีศรัทธามาก เราบวชมากก็อยากจะพ้นทุกข์ เราไม่ได้ทำอะไรมาเลย เราทำแต่ความดีมาตลอด แต่ทำไมบอกว่าเวลามันเกิดขึ้นมาบอกนี่กรรม

มันเป็นวิบากกรรม วิบากกรรมสิ่งใดที่ทำมา เวลามันถึงคราวถึงวาระมันก็ผิดมา เวลาผิดมา มันจะโง่โง่ มีคำหยาบ มีคำไม่ดี เวลาระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเป็นแบบนี้

ถ้าเป็นแบบนี้ปั๊บ ตอนนี่เราตั้งสติได้ เราก็ขอขมาลาโทษ สิ่งที่เกิดขึ้นมาก็ทำถูกแล้ว คือขอขมาลาโทษ ขอขมาลาโทษ มันเป็นประเพณีของพระกรรมฐาน ก่อนเข้าพรรษา เราก็ขอขมากันไปขอขมาไปลาโทษกัน เพราะอะไร เพราะในพรรษา เราจะจริงจัง เรา

จะประพฤติปฏิบัติให้จริงจัง สิ่งใดที่เราไปเคยทำกระทบกระเทือนบอกใครไว้ ขอขมาลาโทษ เหมือนพระจะบวช พระจะบวชเขาก็ไปขอขมาลาโทษ จะบวชแล้วนะ สิ่งใดที่มันบาดหมางมา สิ่งที่ทำมาขอยกเว้น ขอให้โหดกรรมต่อกัน

นี่ก็เหมือนกัน เราทำได้สิ่งนั้น แต่ที่เราพูด เราจะพูดให้เห็นว่านี่เวลากรรม สิ่งนี้เป็นการกระทำทั้งนั้นนะ เพราะเวลาอะไรเกิดขึ้น เราจะเปรียบเทียบ เราจะค้นคว้าไ้ เราบอกว่าเราไม่เคยคิดอย่างนี้ โอ้ย! ถ้าคิดอย่างนี้แล้วทุกข์น่าดูเลย เราไม่เคยมีนะ เวลาระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ระลึกถึงครูบาอาจารย์ แล้วไม่ใช่นี้กรรมदानะ ของเรานี้ก็ในแง่บวกนะ

เวลาเราภาวนา เราระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ระลึกถึงหลวงปู่มั่นประจำ ประจำตรงไหน ประจำที่ว่าท่านทรมานตนมามาก ท่านทุกข์ยากมามาก เวลาเราภาวนาแล้วเราทุกข์เรายากนะ เวลานั้นจนตรอก เวลานั้นไปไม่รอด มันท้อแท้ มันเหนื่อยหน่าย มันทุกข์ไปหมด แล้วใจมันก็ฝ่อ พอใจมันฝ่อ เราจะคิดถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า แล้วก็ปลุกใจตัวเองนะ ท่านก็เป็นคน เราก็คือเป็นคน หลวงปู่มั่นท่านก็เป็นคน เราก็คือเป็นคน หลวงปู่มั่นท่านทุกข์มามาก เราทุกข์นิดเดียว

นิดเดียวอะไรก็อบตายเป็นจะเอาตัวไม่รอดอยู่แล้ว มันยังนิดเดียวอยู่ เอามาพูดนิดเดียวให้ใจมันลงใจ เวลาเราระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ระลึกถึงหลวงปู่มั่น ระลึกถึงครูบาอาจารย์ เวลาเราภาวนา เราจะเอาประเด็นนี้มาช่วยให้กำลังใจตัวเองเยอะมาก

เวลาอยู่ในป่าในเขา เราจะเอาเรื่องของครูบาอาจารย์ที่ท่านทุกข์ยาก เวลาเรื่องหลวงปู่คืออย่างนี้ เรื่องหลวงปู่ชอบที่ท่านปฏิบัติ เห็นไหม หลวงปู่ชอบอยู่จังหวัดเลย สมัยนั้นอุณหภูมิมันจะเข็มกว่านี้ เวลาถึงหน้าหนาว น้ำนี้ตกผลึกหมดเลย เวลาท่านภาวนาแล้วมันได้แยงกิเลส หนาวหนักแล้วไม่ทำงาน อ่างนี้ อ่างว่าหนูไม่ได้ นี่ก็ไม่ได้ ท่านลงไปนั่งแช่เลย นี่ประวัติของท่าน ท่านลงไปนั่งแช่ในน้ำหนาวๆ เลย

ก็เหมือนกับตอนที่ว่าในทางตะวันตกเวลาหนาวๆ เขาโดดลงน้ำ เขาว่าร่างกายมันแข็งแรง แต่ของเราไม่ใช่ กิเลสมันขึ้นก็เจ็บ กิเลสมันไม่เอา นี่เวลาระลึกถึง เราจะระลึกถึงอย่างนี้

เราจะบอกว่า เราจะเปรียบเทียบว่ามันระลึกอย่างไร ที่เวลาคำหยาบมันเกิดขึ้น แล้วก็พยายามทบทวน มันต้องมีที่มาที่ไป ในพระพุทธศาสนาต้องมีเหตุมีผล มีปัจจัย มีเหตุมีปัจจัย ไม่มีสิ่งใดลอยมา ไม่มีสิ่งใดของฟรี ไม่มี มันต้องมีเหตุต้องมีปัจจัย ต้องมีที่มาที่ไป ฉะนั้น เวลามันเกิดอะไรขึ้นมากับเรามันต้องมีที่มา มันต้องมีเหตุ จิตใจเราถึงคิดแบบนี้

ทีนี้เวลามันสาวไปหาเหตุ มันสาวไปหาเหตุ เวลาผลของวิญญูะ ในสมัยพุทธกาลสิ ไปอ่านในพระไตรปิฎกสิ เวลาพวกเจ้าลัทธิต่างๆ เยอะแยะไปหมด แล้วเราเคยเชื่อใครไป ดูสิ เวลาอาจารย์เราบอก เห็นไหม สิ่งนั้นไม่ดี เวลาเขาบ่นหัว เราก็เชื่ออาจารย์เรานะ เราก็ไปโจมตีคนอื่นโดยที่ไม่รู้เรื่อง อาจารย์เราท่านมีกินหรือไม่มีกินไม่รู้ เราโจมตีใคร ถ้าเป็นอาจารย์เรา เราก็เชื่อ พอเชื่อ เวลาตามใครไป มันก็วิบากกรรมมันนั่นแหละ ฉะนั้นอย่างนี้มันเป็นเรื่องดี

เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านไม่ได้สอนให้ไปแก้ที่อดีต ท่านสอนให้แก้ที่ปัจจุบันนี้ แต่มันมีที่มาที่ไป คือว่าอดีตมันมาอย่างนี้มันถึงมีวิบากกรรมมาอย่างนี้ มันถึงมีมรดกกรรมไง มรดกตกทอดมาโดยจิตสร้างเอง จิตที่สร้างมาขณะนี้ แล้วมันเป็นขณะนี้ แต่ในปัจจุบันนี้ถ้าเราคิดของเราได้ เราทำของเราได้

แต่อย่างที่ว่า เวลาเราอ่านแล้วเราเห็นนะ มันทรมาณมาก มันทุกข์มาก เพราะอะไร เพราะคนเราหวังดี หวังดี หวังทำความดี แล้วเราก็ทำความดีด้วย แล้วทำไมเวลาระลึกถึงองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามันเป็นแบบนี้ล่ะ

เวลาคนเป็นอย่างนี้ นี่ไง มันถึงบอกว่ากรรม เวลามันมีผลมันถึงบีบคั้นหัวใจ บีบคั้นหัวใจนะ มีคนที่เป็นนะ เราก็ไม่เป็นนะ แปลก ไม่เป็นแล้วคิดไม่ออก

มันมีนะ มีลูกศิษย์มา เขาเป็นอย่างนี้ เขาบอกนะ “หลวงพ่อก่อน หนูนี่นะ เข้าไปใกล้ๆ พระพุทธรูปไม่ได้เลย พอเข้าไปใกล้ปั๊บนะ มันจะโจมตีทันทีเลย” นี่ทั้งๆ ที่เขาก็

ศรัทธาณะ เขาศรัทธามาก แต่เขาบอกว่าเขาเข้าไปใกล้พระพุทธรูปไม่ได้ ถ้าอยู่ระยะห่าง ใ้คำหยาบมันก็เบาลง ถ้ายังเข้ามาใกล้ คำหยาบมันก็แรงขึ้น เออ! แปลกนะ แล้วเขาก็ ทุกข์อย่างนี้

เราจะบอกว่ากรณีนี้มันมีหลายคน เราไม่ใช่ไม่เห็นใครแล้ว พูดเป็นอย่างนั้นแล้ว เราจะเห็นดีเห็นงาม ไม่ใช่ เพียงแต่ว่า เราจะบอก เรื่องที่เราพูดเราจะบอกว่า ในผลของ วิภวภูฏะ ดูอาจารย์ที่ต่างๆ สิ ลูกศิษย์ลูกหาเขาเยอะแยะ พอลูกศิษย์ลูกหา นั่นนะสายบุญ สายกรรม แล้วมันมีทัศนคติอย่างนั้น มีความเห็นอย่างนั้น แล้วมันไปทำอะไรได้ไว้ ถ้ายัง ไปดูถูกพระอริยเจ้า ไปดูหมิ่นอะไรใครไว้ เวลาเวียนว่ายตายเกิด ผลมันมามันเป็นอย่าง นี้

ฉะนั้น ถ้าเหตุอันนั้นมันเป็นอดีตไปแล้ว เพียงแต่ในปัจจุบันนี้เราสำนึกได้ แล้ว เราจะมาประพฤติปฏิบัติ การประพฤติปฏิบัติคือการแก้ไข ที่ว่าแก้กรรมๆ แก้กรรมคือนั่งสมาธิ เพราะแก้กรรม เพราะเวลานั่งสมาธิไปแล้ว ถ้าจิตสงบแล้วมันพ้นจากการครอบงำ ของกิเลส เวลามันเกิดวิปัสสนาขึ้นมามันจะแก้กรรม แก้กรรมคือแก้การไม่เกิด ไม่แก่ ไม่ เจ็บ ไม่ตาย การแก้กรรม แก้จนหมดกรรมเลย แก้จนสิ้นกิเลส มันไม่ไปอีก นี่คือการแก้ กรรม

แต่ใ้ที่การแก้กรรมโดยการอ่อนวอนโดยพิธีกรรมนั้นเราไม่เชื่อ ไม่เชื่อ ธรรมดา ดูถูกด้วย แต่ถ้าเราจะแก้ไข เราแก้ไข เราแก้ไขตรงการภาวนานี้ ถ้า การมาภาวนา การภาวนาคือการชำระล้างด้วยธรรมโอสถ ด้วยธรรมอาวุธ อาวุธ ฟาดฟันด้วยดาบเพชร ดาบเพชรคือปัญญา ปัญญาเข้าไปฟาดฟันไปแยกแยะ ขึ้นมา อะไรเป็นเหตุเป็นผล อะไรเป็นทุกข์เป็นยาก อะไรเคยทำมา

ถ้าเป็นสุภาพบุรุษ ถ้าทำอะไรดีมาแล้วก็ขอ ขอขมาลาโทษ เพราะในปัจจุบันนี้เรา รู้ว่าผิดถูก สิ่งใดเป็นสิ่งที่ถูกแล้ว เราก็ขอขมาลาโทษซะ แล้วเราก็ภาวนาของเราไป หาย ต้องหาย พอหายไปแล้ว เพราะอะไร เพราะคนสำนึกผิดแล้ว คนสำนึกผิดแล้ว แล้วคน ทำความดีแล้วมันก็จะหายไปเอง

นี่เขาบอกว่า ปัญหาในการศึกษาธรรมะมีปัญหา

มีปัญหา มากก็แก้ไขไปๆ กรณีนี้มันเหมือนกับนั่งหลับ เหมือนกับนั่งหลับ เหมือนกับตกวงค์ จะแก้ทีเดียวให้หาย มันไม่หายหรอก เพราะอะไร เพราะว่าเราถลาลึกลงไป

เวลานั่งหลับ นิ่งที่ไรหลับทุกที ขอให้ได้นั่งเถอะ หลับทันที แล้วจะแก้อย่างไรละ

พุทโธชัดๆ พุทโธชัดๆ ไว้ ริ่งไว้ๆ ไม่ให้มันตกวงค์ไป แล้วก็ค่อยแก้ไป มันก็ค่อยดีขึ้นๆ

ธรรมดา มาก นิ่งก็เหมือนกัน เพราะเวลาเราอ่านคำนี้มันแทงใจ “ธรรมดา มาก ทุกข์มาก” แทงใจ “ธรรมดา มาก เศร้าใจ” เขาเขียนมาเองนะ “มันธรรมดา มาก มันทุกข์ มาก ทั้งๆ ที่อยากจะทำดี” คำนี้มันเศร้าใจ แต่เพราะสิ่งที่เราทำมาไง

มันจะได้เห็นว่า ถ้าเรายังไม่แน่ใจสิ่งใด วินิจฉัยสิ่งใดไม่ได้ อย่าเพิ่งไปตัดสิน พอตัดสิน มันจะเป็นอย่างนี้ เวลามันเกิดทุกข์เกิดยากมา นี่พูดถึงว่าวิบากกรรม

แก้อย่างนี้ เพราะกรรมมันเกิดแล้ว องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ายังสอนให้ หลบให้หลีก ใ้หนีเขียนมา แล้วประสาเรา มีคนมาปรึกษาเรื่องนี้เยอะ เราก็แปลกใจจะทำไม่มันเยอะขนาดนั้น

อ้าว! แล้วก็ย้อนกลับไปสมัยพุทธกาล สมัยพุทธกาล ใ้โฮ! พระพุทธเจ้านี้เป็นกลุ่มหนึ่ง พวกเดียรถีย์ พวกนิครนถ์ ใ้ฮู! เยอะแยะไปหมด เพราะเราดูในพระไตรปิฎกไป แล้วพอมานะในปัจจุบันนี้เป็นศาสนาพุทธทั้งนั้นนะ แต่มีทิวฏฐีมีความเห็นแปลกประหลาด มหัศจรรย์ร้อยแปด แล้วมันพุทธอะไรของมันไม่รู้ ถ้าพุทธอะไรของมันไม่รู้ จะมาช้อนี้แหละ ช้อนี้แหละเป็นพุทธแท้พุทธไม่แท้ดูตรงนี้

ถาม : เรื่อง “พระเครื่อง”

กราบนมัสการหลวงพ่อดี

๑. คนที่เก็บพระเครื่องไว้ บางองค์เก่ามาก มีราคาแพงมาก จะเอามาใส่ก็กลัวอยากถามว่า ถ้าเกิดนำมาขาย แล้วนำเงินมาทำบุญ ผิดหรือไม่ว่างไร เพราะมีคนเคยพูดว่าการนำพระเครื่องมาให้เขานั่นผิดต่อศาสนา

๒. วัดในสมัยนี้เวลาสวดมนต์ก็แปลออกมาว่า “สรณะอื่นของข้าพเจ้าไม่มี พระพุทฺธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นสรณะอันสูงสุดของข้าพเจ้า” แต่ทำไมสร้างเทพต่างๆ ขึ้นมาบูชาภายในวัด อันนี้ไม่เข้าใจเจ้าคะ

๓. เวลาไหว้เซ็งเม้ง คนจีนเชื่อว่าเป็นช่วงเวลาประตูเปิดให้วิญญาณออกมายังโลกมนุษย์ ประเพณีอื่นก็เป็นช่วงเวลาหนึ่ง อยากถามว่า ประตูเปิดมาแล้ว อย่างนี้ วิญญาณไม่หนีไปข้างหรือเจ้าคะ แล้วถ้าหนีไป ตามกลับมาได้หมดหรือเปล่าเจ้าคะ เพราะปล่อยคนละช่วงเวลา

ตอบ : นี่คำถามนะ เอาข้อที่ ๑. ก่อน เรื่องพระเครื่อง พระเครื่องนะ ถ้าเป็นวัฒนธรรมประเพณีดั้งเดิม พระเครื่องเขาจะเอาไว้ที่วัด ส่วนใหญ่แล้วในมหายาน ในเถรวาทเรา ในพม่า ในต่างๆ เขาไม่เก็บไว้ในบ้านหรือ เมื่อก่อนพระนี่เขาไม่เอาเข้าบ้านนะ เขาจะเอาไว้ที่วัดกัน พระจะมีคุณค่าขนาดไหนก็เอาไว้ที่วัดกัน แต่เพราะว่าสังคมไทยไป สังคมไทยตั้งแต่สมัยอยุธยา ตั้งแต่สมัยอกรบ พระเวลาท่านทำเครื่องรางของขลัง เพื่อให้ทหารอกรบ มันเหนียว มันขลัง มันอะไร มันเลยทำให้เราเก็บไว้เป็นส่วนตัว

ถ้าเก็บไว้เป็นส่วนตัวบ๊อบ กรณีนี้เวลาพระ เวลาท่านมีคุณวิเศษอย่างใด ท่านก็ทำของท่านเพื่อประโยชน์กับชาติ เพื่อประโยชน์กับศาสนา ตอนนั้นเวลาชาติ เวลาเขามีสงคราม มีข้าศึกเขายึดเมืองกัน อันนี้สมัยนั้นเขามี ดูพระในสมัยอยุธยา ก็มี ไปอ่าน ประวัติศาสตร์สิ ฉะนั้น เวลาครูบาอาจารย์ของเราท่านเป็นพระที่ดี ท่านทำเพื่อประโยชน์สาธารณะไง ท่านทำเพื่อประโยชน์สาธารณะ เพื่อกำลังใจ เพื่อกำลังใจนักรบ

แล้วเวลานักรบ เวลาทหารออกไปรบ แล้วพระไปส่งเสริมเขาไปรบได้อย่างไร อย่างนี้ไม่เป็นบาปหรือ พระต้องสะอาดบริสุทธิ์สิ อ้าว! พระส่งให้เขาไปรบฆ่าฟันกัน

เวลาออกรบฆ่าฟันมันเป็นการปกป้องศาสนาอย่างหนึ่ง เห็นไหม อาณาจักร มันคง ศาสนจักรก็มันคง ทีนี้อาณาจักร ศาสนจักรอยู่ด้วยกัน เวลาอาณาจักร ศาสนจักร เพื่อความร่วมมือเป็นสุขในอาณาจักรนั้น ในศาสนจักรนั้นทำความร่วมมือ ฉะนั้น สิ่งที่เป็นประโยชน์ มันเป็นประโยชน์อย่างนั้น

ฉะนั้น เวลาสิ่งที่ว่า ไข่ที่ว่าพระเครื่องๆ พระเครื่องเบญจภาคีที่ว่ามีมูลค่ามากที่สุด สมัยโบราณเขาทำแจกันนะ เขาทำเป็นของที่ระลึก เวลามางานวัด เขาทำเป็นของที่แจกระลึก แล้วเวลาแจกระลึก ถ้าครูบาอาจารย์ท่านมีคุณสมบัติของท่าน มันก็เป็นเครื่องรางของขลังที่มันมีคุณสมบัติที่ดี แล้วคุณสมบัติที่ดี เขาก็เก็บไว้บูชากัน

ที่นี้บูชากัน เดียวนี้มันเป็นเรื่องโลกธุรกิจ เขาเรียกพุทธพาณิชย์ เครื่องรางของขลังนั้นมันมีมูลค่าอยู่จริงไหมล่ะ ถ้ามีมูลค่าอยู่จริง เรื่องการประชาสัมพันธ์ เรื่องต่างๆ นี่ทางโลกนะ นี่พูดไปมันจะออกเรื่องทางโลก เรื่องพระเครื่อง

ฉะนั้น เรื่องพระเครื่องมันมีมาอย่างนี้ ถ้ามีมาอย่างนี้แล้ว เวลาคนที่เก็บพระเครื่องไว้ ที่มันเก่าแก่มีราคาแพง พอมีราคาแพง เห็นใหม่ มีทองเท่าหนวดกุ้ง นอนสะดุ้งจนเรือนไหว คนทุกข์คนยากพอมีเงินมีทอง เดียวจะเก็บลำบากเลย มีแต่ต้องดูแลรักษา

ที่นี้พอมีพระเครื่องที่มีราคาแพง เดียวเขาจะมีใบสั่งมาขโมยเลยล่ะ เพราะว่ามันมีจำนวนอยู่เท่าไรในประเทศไทย สมาคมเขารู้ แล้วไปตกอยู่ที่ใครบ้าง เวลาที่ของเก่าเก็บมันไม่ได้อยู่ในบัญชีสมาคมนั้น ไม่มีราคานะ พระเครื่องรุ่นเดียวกัน สมัยเดียวกัน แต่เขาไม่เคยออกมาสังคมเลย เขาได้มาตั้งแต่สมัยปู่ย่าตายาย แล้วเขาเก็บของเขาไว้ ถ้าสัตว์ เขาเรียกว่าตัวรูปพรรณ ไข่นี้มันไม่อยู่ในทะเบียนของเขา เขาบอกเป็นของปลอม ไข่ที่มีอยู่ในทะเบียนเขาถึงเป็นของจริง นี่ในใบกำกับของเขา

ฉะนั้น สิ่งที่มีมันเก่า ของมันเก่ามีราคา พอมีราคา เราจะเอามาทำบุญ อันนี้เป็นพระพูดไม่ได้แล้ว เราจะมาขาย มาซื้อมาขาย พระไม่เห็นด้วย

ฉะนั้น เขาบอกว่าของเก่า พระที่เก่ามันมีราคา อยากจะเอามาขายเพื่อเอาเงินไปทำบุญก็ทำไม่ได้ เขาบอกว่าในการเช่าซื้อกันมันผิดต่อศาสนา ถ้าผิดต่อศาสนา ทำไมคนเขาทำกันอยู่ล่ะ

มันไม่ควรทำ คุณสิ ถ้ากรณีนี้เราจะยกขึ้นมา มันมีพวกไอ้โง่เขมาไปถามหลวงตา บอกว่าหลวงตามาโครงการช่วยชาติฯ ทำไมไม่ทำเครื่องรางของขลังเพื่อจะให้ได้เงินมาช่วยชาติ

ท่านบอกว่าท่านไม่ทำ ท่านไม่ทำเลย ท่านไม่เห็นด้วย เพราะอะไร เพราะท่านสะอาดบริสุทธิ์ ท่านเชื่อพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ด้วยความสะอาดบริสุทธิ์ ท่านเอาคุณธรรม เอาสัจธรรมในหัวใจของท่านเพื่อมาช่วยสังคมโลก

เขาบอกทำไมไม่ทำเรื่องของขลัง

ท่านไม่ทำ แต่ลูกศิษย์ลูกหาของหลวงตาเวลาไปทำโครงการช่วยชาติฯ จะไปพิมพ์เป็นสติ๊กเกอร์แล้วใส่ในพลาสติก แจกๆ เขาทำเป็นของที่ระลึก ทำเป็นของที่ระลึก มันไม่มีมูลค่า ไม่มีมูลค่าในทางตัวเงิน แต่มันมีมูลค่าในหัวใจ มีมูลค่าในความเคารพ นับถือ นี่พูดถึงหลวงตาท่านทำนะ

ฉะนั้น เวลาเขาบอกว่า ถ้าเอาพระเครื่องนี้ไปขายมันมีความผิดต่อศาสนา

ตัวศาสนา ธรรมะเหนือโลก ศาสนาตั้งแต่สองพันกว่าปีนี่เหนือโลก ไอ้คนที่ซื้อที่ขายกันอันนั้นก็เป็นอย่างที่เขา ฉะนั้น อันนี้เราไม่ไปยุ่งด้วย ไม่ยุ่งด้วย แล้วไม่ทำด้วย แล้วไม่สนใจด้วย ไม่สนใจ เพราะว่ามันเป็นกระแสสังคมไง เอาฝ่ามือปิดฟ้า กระแสสังคมมันรุนแรงไปขนาดนั้นแล้ว แล้วเรา เราจะเอาตัวเราออกจากโลก ออกจากกระแสสังคมนั้น ทีนี้ถ้าเรามีอยู่ที่นี่ เราจะสละอย่างไร เราจะทำอย่างไร นั่นไปอย่างหนึ่ง นี่ข้อที่ ๑.

“๒. วัดในสมัยนี้เวลาสวดมนต์ก็เปลวออกมาว่า ‘สวดนะอื่นใดของข้าพเจ้าไม่มี มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นสวดอันสูงสุดของข้าพเจ้า’ แต่ทำไมยังไปสร้างเทพต่างๆ ขึ้นมาบูชาภายในวัด อันนี้ไม่เข้าใจ”

เข้าใจง่ายๆ เลย เข้าใจได้ง่ายๆ ว่าเขาพูดแต่ปากไป คำโบราณที่ว่า มือถือสาก ปากถือศีล นี่สำคัญ มือถือสาก ปากถือศีล ถ้ามีศีลธรรม ทำได้ยังไง ก็ในเมื่อเราเคารพพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ เราจะไปสร้างเทพอะไรมาได้

กรณีอย่างนี้ไปสร้างเทพ เราเห็นตอนนี่ไปสร้างเทพอะไรกัน มันจะเป็นพราหมณ์ ไร เป็นพราหมณ์ สร้างเป็นพระเจ้าของพราหมณ์ แล้วกรณีนี้ ดุสิต ในศาสนาพราหมณ์ เขาก็บอกว่าพระพุทธเจ้าเป็นปางหนึ่งของเขา เป็นปางหนึ่งของเขาเหมือนกัน ในอินเดีย เขามีพระพุทธเจ้าอยู่เป็นปางของเขา แล้วพวกเราก็เชื่อกันเนาะ

พระพุทธเจ้าไม่เชื่อ ขณะที่พระพุทธเจ้าจะสำเร็จเป็นองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วเผยแผ่ธรรมไป ลบล้างพวกนี้ไปหมด ลบล้างไปเพราะอะไร เพราะว่าเวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเผยแผ่ธรรม พวกพราหมณ์เขาไหว้ทิศ

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกเราก็ไหว้เหมือนกัน

เขาบอก อ้าว! แล้วไหว้อย่างไรล่ะ

เวลาไหว้ทิศกันนะ ทิศเบื้องบนนี้เป็นครูบาอาจารย์ ทิศเบื้องหน้าเป็นพ่อแม่ ทิศเบื้องข้างเป็นเพื่อน ทิศเบื้องขวาเป็นหมู่คณะ ท่านก็ไหว้ทิศเหมือนกัน ไหว้ทิศคือท่านบริหารของท่าน พราหมณ์จะความนับถือพราหมณ์มานับถือพระพุทธเจ้าเลย

เวลาเขาไปอาบน้ำกัน เขาไปอาบน้ำชำระล้างบาปไป องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าก็บอก นี้อยู่ในพระไตรปิฎกนะ ถ้าเขาชำระล้างบาปได้ ปลาตะข่มันก็ต้องเป็นพระอรหันต์ไปแล้ว เพราะมันอยู่ในน้ำนั้น

อย่างนี้จะเป็นปางหนึ่งของเขาได้อย่างไร มันเป็นปางหนึ่งของเขาไม่ได้ เพราะอะไร เพราะทัศนคติมันไม่เหมือนกัน คุณธรรมในใจ ความเชื่อมั่นคนละอันกัน ถ้าคุณธรรมความเชื่ออันเดียวกัน มันจะเป็นเหมือนกันได้อย่างไร มันเหมือนกันไม่ได้เพราะอะไร เพราะว่าองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าลบล้างหมด ไม่ให้เชื่อเทวดา อินทร์ พรหม ไม่ให้เชื่อ

ของเขา พระพรหมสูงสุด ของเรา พระพรหมเป็นเด็กถือบาตรพระพุทธเจ้า พระอินทร์เป็นคนล้างบาตร เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบิณฑบาต พระพรหมเป็นคนรับบาตร เวลาจะสวดมนต์ **พุทธมา จ โลก** ให้พรหมมาฟังด้วย ให้พรหมมาฟังด้วย

แล้วเราถือพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์ แล้วไปสร้างเทพต่างๆ ได้อย่างไร มันสร้างไม่ได้ มันทำไม่ได้

ถ้ามันทำนะ ถ้าพูดถึงในความเห็นเราเลย ถ้าใครมีรูปเคารพอื่น ขาดจากไตรสรณคมน์ ขาดจากไตรสรณคมน์ เพราะวัดที่ไหนก็สวดมนต์นี้แหละ สวดมนต์แบบนี้แหละ ไม่มีสรณะอื่นเป็นที่พึ่ง สรณะสูงสุดของข้าพเจ้าก็มีพระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์

พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นไตรสรณคมน์ ถ้าใครขาดจากไตรสรณคมน์ เขาขาดจากสามเณร เป็นเณรไม่ได้ เป็นเณรต้องถือไตรสรณคมน์ก่อน พอถือไตรสรณคมน์แล้วอุปสมบท แล้วเวลาเขาไปถึงรูปเคารพอื่น เขาจะเป็นเณรได้ไหม เขาไม่ได้เป็นพระ เขาเป็นเณรยังเป็นไม่ได้เลย แล้วทำไมวัดอื่นเขาสร้าง

นี่โดยข้อเท็จจริงไง ข้อเท็จจริงมันเป็นแบบนี้ แล้วทำไมเขาทำอย่างนั้นล่ะ

ทำอย่างนั้นแสดงว่า เวลาสังคมเขาเสียศีล เราก็สะท้อนใจนะ เขาบอกว่าไหว้พระนี่ไหว้แต่ลูกชาวบ้าน ไม่เคยไหว้ถึงพระ ไม่มีพระให้ไหว้เลย

นี่ไง ถ้าเป็นพระ เป็นพระมันต้องเป็นพระมาจากกรรมวินัยไง ที่เวลาเขาถามเมื่อก่อนนะว่า เวลาหลวงตาบอกว่าเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปแล้วแสดงธรรม นี่แหละๆ เวลาเขาสงสัยนะ หลวงตาจะพูดบ่อย เหยียบหัวพระพุทธเจ้า คือเหยียบคำสั่งสอนไง ธรรมและวินัยนี้เป็นศาสดาของเรา คำสั่งสอนขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นศาสดา

เวลาพระอานนท์คร่ำครวญเลย พระอานนท์เป็นพระโสดาบันนะ อยากให้องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอยู่สั่งสอนพระอานนท์ไป

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่า “อานนท์ เราบอกเธอแล้วไม่ใช่หรือ ธรรมและวินัยที่เราแสดงไว้ดีแล้วจะเป็นศาสดา เป็นครูบาอาจารย์ของเธอต่อไป จะเป็นศาสดา เป็นครูบาอาจารย์ของเธอต่อไป”

แล้วเวลาสวดมนต์ “จะไม่มีที่พึ่งอื่นเลย มีแต่พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์” แล้วดันไปสร้างเทพเจ้าต่างๆ อยู่ในวัด อ้าว! เวลาพูดอย่างหนึ่ง ทำอย่างหนึ่ง ก็เหยียบหัวพระพุทธเจ้าไง

เวลาที่หลวงตาบอกว่าเหยียบหัวพระพุทธเจ้าแล้วแสดงธรรม กรณีนี้นี้แหละ เหยียบหัวพระพุทธเจ้าคือละเมิดคำสั่งสอน ละเมิดคำสั่งสอนของพระพุทธเจ้าทั้งหมด แล้วยังห่มผ้าเหลืองอยู่นะ

อันนี้เราจะบอกว่า เขาบอกว่า ถ้าทำอย่างนั้นทำไมเขายังสร้างเทพอยู่ อันนี้
เข้าใจไม่ได้ เข้าใจไม่ได้

ถ้าเราปฏิบัติแล้วจะเข้าใจได้ มองโดยวิทยาศาสตร์มันก็จะลู่ไปรุ่งแล้ว มันทำ
อย่างนี้น่าเกลียดมาก แล้วทำอย่างนี้ทำไม ทำน่าเกลียดได้อย่างไร แล้วทำน่าเกลียด
แล้วตอนนี้มันก็อย่างที่ว่า เวลาเราพูดเรื่องนี้บ้าง เราจะพูดถึงว่าสังคมของสงฆ์นี่ไง เวลา
วิ่งเต้นเอาตำแหน่งกัน วิ่งเต้นอยากได้ตำแหน่ง

เวลาจะได้ตำแหน่ง เหมือนข้าราชการเลย เวลาจะสอบนี่ ใ้อโฮ! ไบรต์มาก มี
ความสามารถมาก ร่างกายสมบูรณ์มาก พอรับเข้าไปทำราชการบ้าง ลาป่วยที่หนึ่งทั้งปี
เลย ก็มันเพิ่งไปตรวจ แพทย์ขึ้นมาเมื่อก็เลยบอกว่า ใ้อโฮ! สมบูรณ์พูนสุข ใ้อโฮ! ปัญญา
นี่เหลือเลิศ เวลาสมัครสอบนี่ ใ้อโฮ! ไบร่รับรองแพทย์เป็นตั้งๆ เลย พอไปราชการ ตูม ลาป่วย
ป่วยทั้งปี แล้วเข้ามานี่ไบร่รับรองแพทย์มาตลอด ทีนี้ก็ลาป่วย ลากิจทั้งปีทั้งชาติ นี่ก็
เหมือนกัน เวลาบวชมา พระพุทธ พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง แต่เวลาแสดงออก ลา
ป่วย

ทีนี้เทศน์ต่างๆ เวลาคนเรานี้ละ วุฒิภาวะของสังคมมันอ่อนแอ เวลาทุกข์ยาก ไม่
มีที่พึ่ง ก็ไปหาเทพเจ้าให้เป่าหัวให้ที อยากรจะมั่งมีศรีสุข แต่ไปหาพระ พระให้เสียสละ
ไม่เอา ไปหาพระ พระก็บอกว่า ให้ทำขยันหมั่นเพียร ให้ตั้งสติ ใ้อโฮ! ถ้าปาก ถ้าไปหาเทพ
เทพมาหลอกเอาสตางค์ อะไรก็ได้หมด สตางค์มา เอ็งได้ทั้งนั้นนะ

ทีนี้พอมันง่ายไป เอ็งไม่ต้องไปศาลเจ้าหรือ เอ็งไม่ต้องไปที่ทรงเจ้าหรือ เอ็งมา
วัดก็ได้ พระก็ทำได้ พระมีศีลมากกว่าด้วย ฉะนั้น เดียวนี้พระก็เลยมีเทพเจ้าต่างๆ

เทพก็คือผี ผีก็คือเทพ ถ้าเทพคือผี เดียวจะเข้าข้อที่ ๓. เทพก็คือผีไง ทีนี้
พระพุทธเจ้าปฏิเสธหมดแล้ว ถ้าคนภาวนาได้แล้ว อย่างหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น เรื่อง
อย่างนี้เวลาพระนะ แม้แต่พฤติกรรม เวลาทำไม่ดี ท่านยังติเลย แล้วนี่ขึ้นมา ภาษาเรา
เลยว่ามันประจักษ์ เวลาทำอย่างนี้แล้วมันประจักษ์ แล้วยิ่งตอนนี้ ดูสิ เขาทำเครื่องราง
ของขลังกัน เพราะอะไร เพราะโลกเขาต้องการ โลกเขาต้องการเพราะโลกมันขาดที่พึ่ง
ไม่มีที่พึ่ง โลกเขาร้อนนัก แต่เวลาเราให้เขาพึ่ง ให้ไปพึ่งเครื่องรางของขลังกัน ทุเรศ ทุเรศ
มาก เพราะพระพุทธเจ้าไม่ได้สอนอย่างนี้

พระพุทธเจ้าสอนศีล สมาธิ ปัญญา ถ้ามีสติ ใจความทุกข์ความยากนั้น
 เบาลง ถ้ามีสมาธิ มีความสุขแล้ว ถ้ามีปัญญาขึ้นมาจะพ้นทุกข์เลย
 พระพุทธศาสนามีคุณสมบัติขนาดนั้นนะ พ้นจากทุกข์ได้เลย

แต่มันวางเลย มันทิ้งหมดเลย มันไปเอาเทพต่างๆ ไปเอาบ๊าบอคอคแตกข้างนอก
 เลย ใจเทพพวกนี้ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ พระอินทร์ เทวดาถวายบาตร ๔ ใบ พระพุทธเจ้า
 ระลึกอดีตเลย ย้อนอนาคตตั้งสัญญา พระพุทธเจ้าแต่ละองค์ต่อๆ มาทำอย่างไร เนรมิต
 บาตร ๔ ใบเหลือใบเดียว ออกบิณฑบาตเป็นครั้งแรก

เวลาเทศน์ พระอินทร์ไปใส่บาตรพระกัสสปะ ไปใส่บาตรพระสารีบุตรเป็นประจำ
 ทั้งนั้นนะ เทวดา อินทร์ พรหม อยากร่ำอยากรวย อยากจะทำบุญ อยากจะมาใส่บาตร
 เขาไม่มีโอกาส ครูบาอาจารย์เราประสบเรื่องนี้เยอะแยะเลย

แต่ที่พระมันอ่อนแอ พระมันอ่อนด้อย ไปเอาสิ่งนี้มาเป็นสินค้า แล้วออกไปทาง
 โลก นี่มันจะไป เขาบอกพระเครื่อง พุดไปแล้วมันอย่างว่าแหละ พระด้วยกัน พระเหมือน
 พระ แต่พระไม่เหมือนกัน

“๓. เวลาไหว้เซ็งเม้ง คนจีนเชื่อว่าเป็นเวลาประตูเปิดให้วิญญาณออกมายังโลก
 มนุษย์ ประเพณีนี้เป็นอีกช่วงหนึ่ง อีกประเพณีอื่นก็เป็นอีกช่วงหนึ่ง อยากถามว่า ถ้า
 ประตูเปิดออกมา อย่างนี้วิญญาณไม่หนีไปหรือเจ้าคะ แล้วถ้าหนีไป จะตามกลับมา
 อย่างไร”

กรณีนี้มันมี มันมี คูลี เพราะว่าพระโมคคัลลานะ พระสารีบุตร องค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นพระอรหันต์เหมือนกัน แล้วมีคุณสมบัติที่เหมือนกัน องค์สมเด็จพระ
 พระสัมมาสัมพุทธเจ้าเวลาตรัสรู้ธรรมขึ้นมาแล้วเป็นศาสดา เป็นองค์สมเด็จพระ
 สัมมาสัมพุทธเจ้ากับพระธรรม เวลาไปเทศน์ว่าการจนพระอัญญาโกณฑัญญะเป็น
 สงฆ์องค์แรกของโลก องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าอุทานเลย “อัญญาโกณฑัญญะรู้
 แล้วหนอ” คือมีพยานไง

เราเป็นอยู่คนเดียว แล้วคนอื่นจะเป็นพยานกับเราได้อย่างไร ฉะนั้น เวลาเทศน์
 ว่าการไป คูลี พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะปรารภนาเป็นอัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้อง

ขวา คือว่าเป็นผู้ที่ปัญญามาก เป็นผู้ที่มีความสามารถมาก ถึงต้องตั้งสัจจะอธิษฐาน แล้วสร้างบุญกุศลมา ต้องมีปัญญามากกว่าพระอรหันต์โดยปกติ แล้วเวลาพระโมคคัลลานะไปสวรรค์ไปนรก ไปต่างๆ มาบอกกล่าวที่นครราชคฤห์

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าบอกว่าถูกต้องๆ

นี่ไง มันมีพยาน มันมีพยานที่ว่า ในวัฏฏะ ในกามภพ รูปภพ อรูปภพ จิต วิญญาณเขาอยู่กันอย่างไร เทวดาเขาอยู่กันอย่างไร พรหมเขาอยู่กันอย่างไร เรื่องนี้มันมีอยู่จริง มันมีอยู่จริงเพราะว่าคนที่มีคุณสมบัติเหมือนกัน เป็นพระอรหันต์เหมือนกัน แล้วมีความสามารถเห็นมาเหมือนกัน ถ้าเห็นมาเหมือนกันบ๊ีบ เรื่องอย่างนี้เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแสดงไว้ในพระไตรปิฎกไป

ฉะนั้น ที่ว่าเวลาตกนรกอเวจี สิ่งที่ว่าตกนรกอเวจี เวลาเขาหมดอายุขัย เวลามันจะขึ้นมาอย่างไร นี่ก็เหมือนกัน เป็นเทวดา อินทร์ พรหม เขาอยู่กันอย่างไร

ฉะนั้นที่บอกว่า คนจีนเขาเชื่อว่าถึงเวลาแล้วเขาจะเปิดประตูวิญญาณออกมา โลกมนุษย์ให้มาเหมือนกัน

อันนี้เวลาองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเปิดโลกนี้เป็นอีกเรื่องหนึ่ง เพราะองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามีคุณสมบัติเปิดโลกได้ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เวลาเปิดโลก เปิดโลกธาตุ ๓ โลกธาตุเห็นกันหมด เห็นกันได้

ฉะนั้น เวลาแข็งเม็ง เพราะเขาเป็นเต่าไข่มุข แล้วมาบวกรเข้าไปกับพุทธ เขาบอกว่าถึงเวลานี้เปิดได้ มันเป็นความเชื่ออันหนึ่ง

แต่เวลาเป็นข้อเท็จจริง เวลาเป็นข้อเท็จจริง เวลาเขาสื่อสารกัน เขาไปมาหาสู่กัน มันเป็นเรื่องหนึ่ง เป็นอีกเรื่องหนึ่งเพราะว่า เวลาในพระไตรปิฎกนะ พวกเทวดา อินทร์ พรหม เขาไม่ยอมมาใกล้มนุษย์เลย เขาบอกหมั่นกลืนความมนุษย์แรงมาก เขาไม่ต้องการมา

เวลานรกอเวจีเขามาไม่ได้ เพราะเขาอยู่ในกฎของกรรม กฎของกรรม เขาต้องตกนรกอเวจีอย่างนั้น มันฟื้นขึ้นมาไม่ได้ เขาอยากพ้นจะเป็นจะตาย แต่เนี่ยเวลามันหมดเวร

หมดกรรมนี้มันมี มันมีที่ว่า เวลาครูบาอาจารย์ท่านมีของท่าน ท่านบอกว่าเหมือนกับคุณ เวลาคนมันจะพ้นจากโทษ เป็นนักโทษชั้นดี เขาปล่อยออกมา เพราะมันชั้นดี เขาจะหมดโทษอยู่แล้ว แต่บางที่มันก็มีการหนีมาเกิด หนีมาเกิดแล้วเขาจะมาตามกลับไปอย่างไรละ

เขามาตามกลับไป เวลาเขาма เขาจะเอากลับ มันปัจจุบันทันด่วน หมดชีวิตไปทันที แล้วต้องกลับไป เวลากลับไป มันเป็นกฎของกรรมไง ถ้ายังไม่สิ้นสุด ยังไม่หมดวาระ มันต้องใช้ตรงนั้นจนจบ ถ้าไม่จบ หนีมา หนีมาก็ต้องไปอีกภพชาติหนึ่ง ไปใช้ตรงนั้นจนจบ

นี่พูดถึงว่า วิญญาณมันไม่หนีมาหมดหรือ

โอ้ย! เขาอยากหนีจะตาย ใครๆ ก็อยากจะพ้นจากวิบากกรรมทั้งนั้นนะ แต่มันพ้นไปได้ใหม่ละ หนีไปแล้วมันพ้นจากกรรมนั้นไปไม่ได้

ฉะนั้น เวลาเขาเปิดมา คำว่า “เปิดมา” ความจริงมันมีช่องทางของเขากันอยู่แล้ว เพราะในพระไตรปิฎกนะ เวลาอุโบสถศีล ผู้ที่จำศีลในอุโบสถเขาเรียกว่าข้างอุโบสถ เขาจะมาดูว่าใครที่จำศีลอุโบสถ จะได้บุญมากน้อยแค่ไหน ในวันพระปกติ เขามีพวกนี้ เขาจะมาดูว่าพวกที่จำศีลมีศีลมีธรรมมากน้อยแค่ไหน นี้อยู่ในพระไตรปิฎก เปิดพระไตรปิฎกได้เลย

ฉะนั้น ที่นี้บอกว่ ถ้ามันมีอย่างนี้บ๊ิบ มันก็เป็นเรื่องปกติของกามภพ รูปภพ อรูปภพ ใจนี้ อาหาร ๔ เกิดในภพชาติใด มีชีวิตอย่างไร ใช้อาหารอย่างไร เกิดในความเป็นมนุษย์ เกิดในเทวดา อินทร์ พรหม มีของเขา แล้วหมดอายุขัย ความสัมพันธ์มันมีต่อกัน

ถ้าบอกว่า ถ้ามันเป็นไปไม่ได้เลย พระนาคิตะเดินจงกรมอยู่ เทวดามายับยั้งกลางอากาศ เดินจงกรมอยู่ นาคิตะเป็นผู้ปฏิญาณองค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้ามาวิเวก แล้วมาเดินจงกรมอยู่ ชาวบ้านเขาไปเที่ยวมหรสพสมโภช ชาวบ้านเขามีความสุข เรามีแต่ความทุกข์

เวลาคนปฏิบัติ เวลาจิตมันไม่ลงมันจะเป็นอย่างนี้ บ่นทุกข์บ่นยากตลอด แล้วใช้คนที่เขาไปเที่ยว เขามีความสุขของเขา เพราะความคิดของเราไง

เทวดาที่เป็นญาติมายับยั้งกลางอากาศเลย ใช้พวกที่เข้าไปเที่ยวมหรสพสมโภชนั่นนะ พวกนั้นมันยังอยู่ในวิภวัญชะ ยังเวียนว่ายตายเกิด เขายังติดมหรสพสมโภช อบายภูมิ แต่ของท่าน ท่านเดินจงกรม ท่านถือพรหมจรรย์ ท่านต่างหากเป็นผู้ประเสริฐ คนที่ประเสริฐอยู่ในทางจงกรม

แต่จิตใจมันโดนกิเลสครอบงำ มันกลับน้อยเนื้อต่ำใจไปบอกว่าใช้คนที่มันอยู่ในวิภวัญชะเขามีความสุข เขาไปเที่ยวมหรสพสมโภชกัน เรายันทุกข์มันยาก มันทุกข์มันยาก เทวดายับยั้งกลางอากาศเลย นี้อยู่ในพระไตรปิฎก

ช่องทางมันมี ถ้ามันมีสายบุญสายกรรมต่อกัน ช่องทางมันมี เพียงแต่ว่าพวกเรา มีคุณสมบัติดีจริงหรือเปล่า แล้วคุณสมบัติของมนุษย์ที่ว่าประเสริฐๆ เพราะมีอย่างนี้ พระนาคิตะเดินจงกรมอยู่ อยู่ในพระไตรปิฎกเหมือนกัน เทวดายับยั้งกลางอากาศเลย ท่านต่างหากๆ ครูบาอาจารย์บอกเทวดากับพระนาคิตะจะต้องเป็นหมู่เป็นสหายกัน

พาหิยะที่เรือแตก พาหิยะที่ดูจิตมันมาอ้ากกันทุกวัน พาหิยะ พาหิยะเป็นพ่อค้า แล้วพ่อค้ามาเรือล่มพาหิยะพอเรือแตกกลางทะเล พอเรือแตกกลางทะเลก็รอดขึ้นฝั่งมาเป็นชีเปลือยเพราะมันมาแต่ตัว ก็เลยไปเอาใบไม้มาพันตัวไว้

ใช้พวกชาวชายฝั่งเห็นก็ อู้ฮู! พระอรหันต์ขึ้นมาจากทะเล เขาเชื่อถือศรัทธา พาหิยะก็เลยแก่งเป็นพระอรหันต์ไปเลย เห็นเขานับถือ เออ! ก็ยอมรับเขาไปอย่างนั้นนะ

อยู่ในธรรมบทเหมือนกัน ในพระไตรปิฎกนั่นแหละ ธรรมบทเขาแปลมาจากพระไตรปิฎก แต่พระไตรปิฎกมันจะเป็นหัวข้อ แล้วธรรมบทคือการเรียนวิชาการ เขาจะขยายความ บอกว่า พาหิยะ พออย่างนั้นนั่น เทวดาก็มากกลางอากาศเหมือนกัน เทวดามายับยั้งกลางอากาศเลย ท่านไม่ใช่พระอรหันต์ ญาติโยมเขาสรรเสริญท่าน แล้วท่านก็เชื่อเขาไป ตอนนี่พระพุทธเจ้าตรัสรู้แล้ว ให้ไปพึ่งเทศน์พระพุทธเจ้า ให้ไปพึ่งเทศน์พระพุทธเจ้า

เพราะเทวดามาเตือนจนคอตก เพราะมันเป็นความจริง พอเป็นความจริงแล้ว เขาก็ละความเชื่ออันนั้นไปหาพระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าบิณฑบาตอยู่ไง ก็ไปขอพึ่งเทศน์ พระพุทธเจ้า พระพุทธเจ้าก็พูดถึงเรื่องสักแต่ว่ารู้ “เธอจงมองโลกนี้เป็นสักแต่ว่า อย่าไปยึดมั่นถือมั่น” ปึง! เป็นพระอรหันต์เลย แล้วขอบวชไป

พอขอบวช พระพุทธเจ้าบอกว่า “เธอไม่มีบริวาร จะบวชอย่างไรล่ะ”

ก็ไปหาบริวาร แล้วโดนแม่โค โดนควายขวิดตายไป พระอรหันต์ พึ่งเทศน์ พระพุทธเจ้าคนเดียว

แล้วที่นี้พอเรื่องนี้มันเกิดปั๊บ พระก็แปลกใจไป เพราะว่าพอโดนโคขวิดตาย พระพุทธเจ้าเป็นคนไปฉาบปนกิจเอง ไปเก็บศพเอง แล้วเผาเองไป พระก็จึงว่า พระพุทธเจ้าไปเก็บศพเขาได้อย่างไร

พระพุทธเจ้าบอกว่า “ภิกษุทั้งหลาย นี่คือพระอรหันต์”

พอพระอรหันต์ปั๊บ พระก็ถามอีก “แล้วเป็นพระอรหันต์ได้อย่างไร”

พระพุทธเจ้าบอกว่า ในอดีตชาติแต่กาลไกลนั้น เขากับเพื่อนเขา ๕ หรือ ๗ คน เป็นนักปฏิบัติ แล้วก็ขึ้นไปบนภูเขาตัด நடกันขึ้นไปว่าไปอดอาหาร ไปภาวนา ทำพะอง ขึ้นไปแล้วตีบทิ้งเลย แล้วถ้าใครภาวนาเป็นพระอรหันต์ให้เหาะลงมา ถ้าใครไม่เป็นพระอรหันต์ให้ตายบนนั้น

พาหิยะเป็นคนคนหนึ่งอยู่บนนั้น แล้วที่ไปภาวนามีเป็นพระอรหันต์ก็มี แล้วที่ตายไปบนนั้นพร้อมพาหิยะก็มี แล้วที่เป็นพระอรหันต์หรือเป็นพระอนาคามีอยู่บนพรหม เป็นเพื่อนกันก็ไปด้วยกันไป

ที่นี้พาหิยะก็เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ แล้วมาเกิดเป็นพาหิยะที่เรือแตก พอเรือแตกขึ้นมา เทวดานั้นก็เป็นเพื่อนเก่า เป็นนักปฏิบัติมาด้วยกันก็มาเตือน นี่พูดถึงว่า ช่องทางที่สายบุญสายกรรมมันมี

ฉะนั้น ถ้าเป็นอย่างนี้ปั๊บ ที่นี้เราจะเอาประเพณีที่เราทำ ประเพณีมันเปลี่ยนไปทุกวัน คนความเชื่อมันแตกต่างกัน ฉะนั้น คำถามที่ ๓. “เวลาเขาไหว้เซ็งเม้ง คนจีนเขา

เชื่อว่าเป็นช่วงเวลาประตูเปิดให้วิญญาณออกมายังโลกมนุษย์ ประเพณีอื่นก็เป็นอีกช่วงเวลาหนึ่ง อยากถามว่า ประตูเปิดมาแล้ววิญญาณไม่หนีไปบ้างหรือเจ้าคะ แล้วถ้าหนีไปแล้วจะเอากลับมาได้ยังไงเจ้าคะ”

ถ้าปฏิบัติไปจนถึงที่สุดก็รู้หมด ถ้ารู้แล้วเข้าใจแบบนี้ ถ้ารู้แล้วเข้าใจนะ ความจริงมันมีอยู่ส่วนหนึ่ง แต่ความเชื่อเยอะมาก

ความจริง ข้อเท็จจริงมี แล้วคนที่รู้จริงมีอยู่ส่วนหนึ่ง ความจริงไม่ใช่ส่วนหนึ่ง ความจริงเป็นความจริงแท้ๆ เลย แต่คนที่ไปรู้จริงเห็นจริงมีอยู่ส่วนหนึ่ง เพราะเวลาปฏิบัติไป

แต่ใ้พวกเชื่อตามๆ กันมานี่มหาศาลเลย ใ้เชื่อตามๆ กันมา ๙๙ เปอร์เซนต์ แล้วพอความเชื่อตามๆ กันมาก็เลยกลายเป็นประเพณีวัฒนธรรม ก็เลยเป็นยึดมั่นถือมั่นว่าเป็นความจริงอย่างนั้น

ฉะนั้น ความจริงมันมี ที่ว่าวิญญาณจะหนีไปอะไร หนีกรรมไม่พ้น หนีไปเดี๋ยวก็ต้องกลับมาใช้จนจบ ถ้าหนีไปมันไม่จบไป มันต้องจบ ฉะนั้น ถ้าจบแล้วก็คือจบ นี่พูดถึงว่าเรื่องความเชื่อ เรื่องความเชื่อ ถ้าความเชื่ออย่างนั้นบ๊ีบ เราเอาความจริง

ถ้าโยมอยากรู้นะ โยมปฏิบัติแล้วจะรู้หมดเลย แล้วจะเข้าใจเรื่องนี้ เรื่องต่างๆ โยมมีพระเครื่องมีราคา เอามาใส่ก็ไม่กล้า จะไปขายก็กลัวผิด แล้วไปดูตามวัด วัดก็ทำผิดๆ พลาดๆ มีพระพุทธรูป พระธรรม พระสงฆ์เป็นที่พึ่ง แต่ไปสร้างเทพสร้างอะไรกัน นี่เขาบอกว่าอันนี้เข้าใจไม่ได้ แล้วยังมาความเชื่อ

ความเชื่อ เราวางไว้ เพราะความเชื่อมันมีร้อยแปด ความเชื่อมีร้อยแปด ศรัทธาแก๊กก็เลสไม่ได้ แล้วถ้ามีความเชื่อแล้วเราวางไว้ แล้วเรามาค้นคว้าของเรา มาเอาความจริงของเรา

แล้วอย่างที่ว่า ใ้ที่ว่าเชื่อๆ จะเข้าใจหมดเลย เข้าใจหมดเลย อ้อ! หัวข้อมันมาจากที่นี่ ประเพณีนี้มาจากตรงนี้ ส่วนใหญ่แล้วมันมาจากพระไตรปิฎก อย่างที่ว่าเปิดโลกธาตุ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทำได้หมด แล้วเวลาพระโมคคัลลานะไปเที่ยว

สวรรคมา ไปยืนยันในครอบครัวใดใครตายไปไหน มาบอกพระพุทธเจ้า ต่อหน้า
ธารกำนัลเลย

ศาสนาพุทธที่มั่นคงมา สุดท้ายแล้วศาสนาอื่นเขาเห็นว่าพระพุทธศาสนามั่นคง
เพราะพระโมคคัลลานะ เวลาจะทำร้ายก็จ้างคนมาฆ่าพระโมคคัลลานะก่อน ในสมัยนั้น
พวกที่ลัทธิต่างๆ ที่ยังมีกิเลสอยู่ เขาก็ห้วงสถานะของเขา เวลาพระพุทธเจ้าแสดงธรรม
ออกมาเป็นความจริง เขารับกันไม่ได้เลย เพราะว่ามันไปปลบล้างความเชื่อถือของเขา
ทั้งหมดเลย ถ้าไปปลบล้างความเชื่อถือของเขา

แต่เวลาเจริญรุ่งเรืองขึ้นมา ตอนที่หลายพันปีมา โอ้โฮ! ถ้ายังไม่เจริญนะ เรื่อง
การคมนาคมยังไม่มี ศาสนาพุทธเวลาเจริญ เจริญมาก แต่เพราะมันเป็นศาสนาที่เป็น
เสรีภาพ เป็นศาสนาที่เป็นเรื่องข้อเท็จจริงในใจ ไม่มีเรื่องกิเลสมาเจือปน

เวลาไปเจออย่างอื่นแล้วมันแบบว่าไม่มีสิ่งใด ไม่มีความคุ้มครอง ว่าอย่างนั้นเลย
แต่ถ้ามีฤทธิ์ ถ้าพระพุทธเจ้ามีจริง ฤทธิ์เดชมีจริง มีจริงก็คุ้มครองเฉพาะช่วงเวลาที่ท่าน
มีชีวิตอยู่ไ้ แต่ถึงเวลาแล้วมันก็เสื่อมสลายไป แต่ตอนนี้มันจะรื้อฟื้นขึ้นมา

ตอนนี้ถ้าพูดกันโดยข้อเท็จจริงนะ อย่าใช้อารมณ์ แล้วอย่าเอาจำนวนมาวัดกัน
ศาสนาใด ลัทธิใด เวลาโต้แย้งกันด้วยสัจจะ ของเราสุดยอด นักวิทยาศาสตร์ไหนมา
ค้นคว้าก็ยอมรับหมด พระพุทธศาสนา

เว้นไว้แต่พวกเรา เว้นไว้แต่ชาวพุทธด้วยกันเอง ชาวพุทธมันไม่จริงจังกันเอง ถ้า
ชาวพุทธจริงจังกัน ปฏิบัติให้ได้จริงขึ้นมา มีคุณธรรมจริงขึ้นมา ใ้คำถามจะไม่มีเลย
ความสงสัยไม่มีเลย

ที่นี้คำถามมา เราตอบ เราตอบเพื่อให้เห็นว่า ในพระพุทธศาสนาเรามั่นมี
คุณธรรม มีสัจจะมีความจริง แล้วเราควรภูมิใจ แล้วเราพยายามค้นคว้าหาความจริงมา
เพื่อเป็นธรรมในหัวใจของเรา สัจธรรมให้มันอยู่ในใจของเรา เพื่อประโยชน์กับใจดวงนี้
เอวัง